

KRISTENDOM & SEX

- Den sexfjendtlige kristendom

Kristendommen har været den mest sexfjendtlige religion i verden. Der er blevet brugt enorme kræfter på at gøre sex farligt, uåndeligt og kaotisk. Gad vide, hvordan verden havde set ud, hvis de kristne havde brugt samme energi til at hylde erotikken? Ordet skamløbe, der kæder skam og dele af kvindens køn sammen, må være opstået af de kristnes hetz mod erotikken. Det er klart, at en religion, der havde det skidt med sex, fremlekkede klostervæsnet, hvor mænd og kvinder kunne leve et sexfrit liv i sexfrie zoner. Ligeledes er cølibatet for de katolske præster, der formodentlig har været en af årsagerne til de mange sexskandaler i den katolske kirke, et udslag af den sexfjendtlige udlægning af kristendommen. Den voldsomme fordømmelse af erotikkens glæder skyldes ikke biblen, den gamle jødisk-kristne kultur eller oldkirkens dogmer, men den måde, som biblen gennem århundreder er blevet fortolket og fordrejet på. Allerede tidligt i oldkirken valgte man at lede i de hellige skrifter efter alt det, der kunne siges negativt om sex. I stedet for erotik tak blev det til erotik nejtak.

I nyere tid er der blevet indledt et stille opgør mod den sexforskrækkede udlægning af de bibelske skrifter. De fleste teologer er i dag enige om, at erotikken er en af Guds gaver til menneskeheden. Trods denne enighed tales der fortsat ikke meget om forholdet mellem Gud og seksualiteten, spiritualiteten og erotikken. Man kan blive enig om, at Jesus var syndfri, men ikke om, hvorvidt han var sexfri eller ej. Bag i Den danske salmebog, hvor der findes bønner til alt i livet, er der ikke en eneste bøn, der kan kædes sammen med menneskets seksualitet, selv om man må formode, at der er lige så mange mennesker, der er ulykkelige på grund af deres kærlighedsliv som der er mennesker der er ulykkelige på grund af krig. Hvorfor denne tavshed? Ligeledes er det meget svært at finde kirkelige arrangementer, i hvert fald i Danmark, der sætter emnet Gud og sex på dagsordenen. Det, der diskuteres mellem de forskellige kristne konfessioner og de enkelte kirkers fløje, er ikke, om erotik er en gave fra Gud. Det er der for længst enighed om. Diskussionen drejer sig om, hvorvidt

sex mellem to af samme køn er acceptabelt i Guds øjne, eller om det er acceptabelt med sex uden for det livslange, heteroseksuelle ægteskab.

Der kan være mange grunde til, at der gennem århundreder er blevet ledt efter biblens nej til sex i stedet for biblens ja til sex. Den jødisk-kristne kultur så erotikken som noget, der er ligeså naturligt og menneskeligt som at spise, drikke, danse, sove, gå på jagt. Prædikerer i Det gamle Testamente udtrykker det meget rammende ved at sige: ”Når to ligger sammen, kan de holde varmen, men hvordan får man varmen, når man er alene” (Præd 4.11) eller ”Nyd livet med den kvinde, du elsker” (Præd 9.9). Seksuel afholdenhed var fremmed for jøderne. Godt nok holdt Urias, trods mange opfordringer fra Kong David, sig fra sex med sin hustru Batseba, fordi han var i krig (2 Sam 11.1-27), men seksuel afholdenhed var mere undtagelsen end reglen. Der fandtes mænd og kvinder, der aflagde løfte om i en tidsbegrænset periode at holde sig fra vin og stærke drikke. Samson var en af dem. De lod deres hår rage og undgik at komme i kontakt med lig. De blev kaldt nasiræere. Men seksuel afholdenhed var ikke en del af deres løfte.

Essenerne var en jødisk sekt. De levede et yderst afsondret og forsægende liv, men generelt syntes de ikke at have taget afstand fra ægteskabet. Jødedommen var simpelthen glad for sex. Det er ikke uden grund, at et gammelt jødisk skrift ved navn Talmud slår fast, at der i himlen er sex, solskin og sabbat. Men på et tidspunkt i den tidligere kristendom har holdningen til menneskets krop ændret sig. Meget tyder på, at det skyldes en påvirkning fra den hellenistiske verden, som influerede de første kristne så voldsomt, at de glemte, at menneskets krop ved skabelsen var blevet udnævnt til noget så smukt som en slags kopi eller form af Guds krop. Det, som Gud havde sammenføjet ved skabelsen, nemlig krop og ånd, blev adskilt af de græske filosoffer. Der opstod et apartheid-system. Den fine og ædle del var ånden, og den beskidte og upålidelige del var kroppen, der fungerede som et fængsel for sjælen. Erotikken blev af de græske strømninger opfattet som en ren og skær kropsfunktion og dermed noget lav og usselt. På en måde var sex en sygdom i ens personlighed. Det var filosoffer som bl.a. Pythagoras, Epikur, Platon, Plotin og en filosofisk retning ved navn stoicismen, som modnede disse kropsfjendtlige holdninger. Kærlighedens religion, som havde udråbt Gud til at være kærlighed (1 Joh 4.8), blev under påvirkning af de græske strømninger langsomt forvandlet til kyskhedens religion. Men lad det være stået fast med store søm: Det var ikke Kristi lære, der ville gøre verden kysk. Det var verden, der gjorde Kristi lære kysk.

En af de betydningsfulde mænd i den tidligere kristendom, som sandsynligvis blev påvirket stærkt af de nye græske strømninger, var apostelen Paulus. Han var jøde, opvokset og opdraget i den jødiske tankegang om at krop og ånd er lige, og alligevel tyder meget på, at kroppen for ham ikke var så værdig som ånden. Sex var i alt fald ikke noget han brød sig om. Han mente, at det var bedst for en ”mand ikke at røre en kvinde” (1 Kor 7.1). Det må formodes, at Paulus ville have fortsat sætningen med at sige, at det heller ikke var godt for en kvinde at røre en mand. Ordsprogenes Bog havde hyldet ægteskabet ved at sige ”Glæd dig over din ungdoms hustru, den elskede hind, den yndefulde gemse; lad altid hendes elskov mætte dig, berus dig til stadighed i hendes kærlighed” (Ordspr. 5.18). Men Paulus, der som ex-farisæer var godt kendt med Det gamle Testamente, anbefalede alligevel de kristne mænd og kvinder kun at gifte sig, hvis de ikke kunne styre deres liderlighed. Paulus er ikke i tvivl: ”Den, der er gift, tænker på verden, hvordan han kan være sin hustru til behag, og er splittet. Og en ugift kvinde eller ung pige tænker på Herren, på at være hellig både i legeme og ånd; men den, der er gift, tænker på verden, hvordan hun kan være sin mand til behag (1 Kor 7.34). Meningen synes at have været: hellere ægteskab uden kærlighed end kærlighed uden ægteskab. Det virker, som om Paulus var imod alle former for erotisk passion både i og uden for ægteskabet. Af den grund fordømmer han også homoseksualiteten. Gang på gang formanede han de kristne om ikke at være ”optaget af det kødelige, så det vækker begær” (Rom 13.14).

Men det var ikke bare de hellenistiske strømninger, der måske har givet Paulus en afvisende holdning over for den erotik, som både glæder og forener mennesker. Som mange andre kristne på hans tid levede han i forventningen om de sidste tider. En forestilling, som i det teologiske sprog bliver kaldt eskatologien. Når som helst kunne Himmel og jord forgå. Jesus kunne pludselig vende tilbage. Der var simpelthen ikke tid til at gå i op sex.

Efter Paulus fulgte en umådelig lang række af sexfjendtlige teologer. Spørgsmålet er, hvad der fik disse mænd til at tage så voldsom afstand fra erotikken? Der er ingen tvivl om, at de er blevet inspireret af Paulus og forskellige passager i biblen, hvor deres fortolkningsnøgle har været, at Vorherre som udgangspunkt ikke bryder sig om sex. De har nok også været under påvirkning af de hellenistiske tanker om kroppens usselhed og sjælens skønhed. På mange måder kan man godt forstå deres forhold til kroppen. De levede i en tid, hvor de oplevede menneskets fysik fra den

værste side på grund af mange krige, vedvarende sult, stor fattigdom, dårlig hygiejne, talrige sygdomme og epidemier. Gennemsnitslevialderen i den tidligere kristendom var under 30 år.

Men der må være endnu en grund til den voldsomme fornægtelse af kødets glæder: Sex er anarkistisk! Grundlæggende lader seksualiteten sig kun kontrollere med stort besvær. Den holder sig ikke til det livslange, heteroseksuelle ægteskab. Den er i sit væsen dionysisk. Og de gamle kristne har sikkert set det som deres pligt at ville kontrollere en drift, der ikke bare truer med at sprænge alle grænser, men som er ligeså stærk som den religiøse drift. Kirkefaderen Origenes skar sin penis af. Han var overbevist om, at han uden kønsorgan blev et bedre menneske. Det udløste massekastrationer. Jøderne havde ved omskærelsen nøjes med forhuden. Mange kristne fjernede hele deres kønsorgan. Hieronymus, en anden af kirkefædrene, kunne kun sige én god ting om sex. Der kom jomfruer ud af det. Det er heller ikke løgn. Vi fødes som jomfruer. Augustin, den tidlige kristendoms største teolog, skabte en slags anti-sex-teologi. Han definerede samlejet som en akt i stil med at gå på toilettet. Thomas Aquinas, en teolog, der levede i 1200-tallet, definerede fire hovedtyper af synd mod naturen: Onani, seksuel omgang med dæmoner eller dyr, seksuel omgang med personer af samme køn og seksuel omgang mellem mand og kvinde i ægteskabet, hvor de havde samleje med hinanden for nydelsens skyld og ikke for at få børn. Efter disse mænd fulgte tusinder af andre indflydelsesrige kristne, der med stor ihærdighed fordømte seksualiteten. Men havde disse sexfordømmende mænd bibelsk belæg for deres fortolkninger?

Sex i Det gamle Testamente

Gud skabte mennesket i sit billede (1 Mos 1.26). Første Mosebog tænker med sin skabelsesberetning så smukt om det menneskelige legeme, at det udnævnes til en slags kopi af Guds krop. Det betyder at selv menneskets kønsorganer, safter og sekreter er reflekser af det guddommelige. Efter denne skabelse erklærede Gud menneskenes kroppe for gode og satte gang i sexlivet. Han sagde: ”Derfor forlader en mand sin far og mor og binder sig til sin hustru, og de bliver et kød” (1 Mos 2.24). Der bliver ikke sagt et ord om, at de skal gøre det for reproduktionens skyld. Derimod bliver der givet grønt lys for, at mennesker kan have sex med hinanden på alle de mangfoldige måder, de overhovedet kan finde på. Man kan sige, at mennesket bliver ordineret til sex af det guddommelige. Men ikke kun det.

Det hellige og seksuelle bliver i Første Mosebog vævet sammen. Der kommer Gud i sex og sex i Gud. Det er der formodentlig en grund til. Både i spiritualiteten og seksualiteten handler det om at skabe forbindelse og kontakt, der rækker ud over en selv.

Den positive holdning til seksualiteten kan også ses i beretningen om Jeftas datter. Jeftha var dommer i Israel. Da han var i krig mod ammonitterne, lovede han Herren, at hvis han sejrede over sine fjender, ville han ofre, som tak til ham, det første, han mødte, når han kom hjem fra krigen. Jeftha sejrede, tog hjem og mødte som den første sin datter. Han var dybt ulykkelig over det løfte, han havde givet, og tøvede med at ville holde det. Men datteren sagde til ham: ”En ting beder jeg dig om: Giv mig en frist på to måneder, så jeg kan gå op i bjergene sammen med mine veninder og græde over, at jeg skal dø som jomfru” (Dom 11.34-39). Fortællingen afslører, at livslang jomfruelighed ikke var et ideal i den jødiske kultur. Det var ikke en ære at være seksuelt uberørt hele sit liv. Kvinder og mænd skulle finde sammen, blive et kød og sætte børn i verden. Præget af den sexfjendtlige udlægning, der har været af biblen, kunne man forvente, at mennesker i mødet med Gud bagefter trak sig seksuelt tilbage. Men det tyder det ikke på i Det gamle Testamente. Tværtimod udløser et møde med Gud seksuel aktivitet.

Manoas hustru var ufrugtbar, men Herrens engel viste sig for hende og fortalte hende, at hun skulle få et barn. Og hendes mand elskede straks med hende, og 9 måneder senere fødte hun Samson (Dom 13). Sara var højt oppe i årene, da hun og Abraham fik besøg af tre engle, som i kristendommen er blevet udlagt til at være Treenheden. Stående bag en dør hørte hun, at hun skulle føle begær og blive gravid. Samme aften havde hun sex med Abraham, og hun blev gravid, og de kaldte deres søn Isak (1 Mos 18.1-15) Hanna kunne ikke få et barn. Hun var dybt ulykkelig og gik op til templet, hvor hun grædende bad Herren om at blive frugtbar. Næste dag, da hun gik i seng med sin mand, huskede Gud hende under samlejet, og hun blev gravid med Samuel (1 Sam 1.1-20). Elisabeth og præsten Zakarias var også barnløse, men da Zakarias havde tjeneste i templet, viste Herrens engel sig for ham og fortalte ham, at Elisabeth skulle blive med barn. Og Zakarias må have skyndt sig hjem, for 9 måneder efter kom Jesu fætter, Johannes Døberen, til verdenen (Luk 1.5-17) Beretningerne er selvfølgelig et udtryk for Guds kraft til at gøre det umulige muligt. De er også en fortælling om, at hver undfangelse er et mirakel. Også i de tilfælde, hvor kvinden ikke har gået ufrugtbar i lang tid. Og sidst, men ikke mindst, er de

udtryk for, at det hellige og erotiske på en magisk måde er vævet sammen.

Der hvor erotikken hyldes stærkest i Det gamle Testamente, er i Højsangen eller Sangenes Sang, som skriftet også hedder. Det er en yderst erotisk bog, som handler om to menneskers erotiske begær. Sex udråbes af Højsangen til den største af alle menneskets glæder. Man kan undre sig over, at et så erotisk skrift er kommet med i biblen. Men årsagen til, at Højsangen blev en del af biblen, er nok, at den blev fortolket allegorisk. De otte erotiske kapitler blev udlagt, som om de slet ikke handlede om sex. Det var derimod en sang om Guds kærlighed til sit folk. Højsangen har to hovedpersoner. Den ene er Shulamit. En ung og seksuelt initiativrig pige. Den anden person er en mand, som Shulamit begærer så voldsomt, at hun ikke er bange for at forfølge ham. Denne Shulamit opfordrer gang på gang til kærlighed. Det hebraiske ord, der hele seks gange bruges for den kærlighed, som hun opfordrer til, er ordet for den erotiske kærlighed. De to elskende svælger sig i det sensuelle. Shulamit er ikke kun i en blomstrende have. Hun er haven, som hun inviterer sin elskede til at trænge ind i og spise af. Hun er ikke kun i en vingård. Hun er selve vingården, som hendes elsker kan beruse sig i. Sex og skam har i Højsangen intet med hinanden at gøre.

Kom, min elskede, lad os gå ud på landet,
 lad os overnatte mellem hennabuskene;
 lad os gå tidligt ud i vingårdene
 for at se, om vinstokken har sat skud,
 om blomsterne har åbnet sig,
 om granatæblerne blomstrer.
 Der vil jeg give dig min elskov.
 (Højs 7.12-13)

Hvis Højsangen udelukkende fortolkes som Guds kærlighed til mennesker, kommer der til at mangle noget. Men der kommer også til at mangle noget, hvis man kun udlægger Højsangen som en beskrivelse af to menneskers stærke, erotiske begær efter hinanden. Begge fortolkninger må med, hvis Gud og sex, spiritualitet og seksualitet skal kædes sammen.

Den grundlæggende holdning i Det gamle Testamente er, at erotikken er en gave fra Gud. Der tales lidt, men bestemt ikke meget om sex. Erotikken er, som tidligere nævnt, en så naturlig del af menneskets liv med hinanden, at de gammeltestamentlige skrifter ikke har den moderne trang til at udpensle det seksuelle. Men selv om mand og kvinde blev skabt som

erotiske væsner af en erotisk Gud, og selv om erotikken blev velsignet af Gud, kender Det gamle Testamente ikke til begrebet fri sex. Sexlivet er reguleret med forskellige love. F.eks. var der en del love i Mosebøgerne, der tog vare på de ugifte kvinders jomfruelighed og de gifte kvinders troskab. Ikke fordi kyskhed i sig selv var et ideal i det gamle Israel. Men fordi de israelske mænd uden tvivl har betragtet deres kvinder som deres ejendom. Først tilhørte kvinden sin far og senere sin mand. Når mange kristne i dag tolker disse love som etiske love og f.eks. hævder, at der er bibelsk belæg for ikke at have sex før ægteskabet, tager de fejl. Der er i langt de fleste tilfælde ikke tale om etiske love, men om ejendomslove, der skal sikre mændenes værdier. Det gamle Testamente er heller ikke blind for, at sex kan være destruktiv. Der findes et utal af beretninger om bl.a. voldtægt, massevoldtægt, incest, seksuelle overgreb osv. Vel ser de gamle israelitter seksualiteten som skabt af Gud. Men samtidig var de også klar over, at seksualiteten rummer mørke og kaotiske kræfter.

Sex i Det nye Testamente

Hvis Det gamle Testamente er ordknapt, hvad angår seksualiteten, så er Det nye Testamente det endnu mere. Der tales stort set ikke om sex. Alligevel kan man i de nytestamentlige skrifter finde nogle hyldester til kroppen og dermed også kroppens længsler. Først og fremmest er der inkarnationen. Ordet er udledt af de latinske ord *in*=’i’ og *caro*=’kød’. Gud blev menneske i Jesus Kristus. Der er ikke tale om, at han blev mennesket i et neutralt ’man’. Gud blev menneske i en mand med alle en mands længsler og drifter.

Inkarnationen står som en skrigende modsætning til de hellenistiske tanker om kroppens usselhed. I den jødisk-kristne kultur var den menneskelige krop værdig nok til, at det guddommelige kunne bruge den. På en måde kan man sige, at inkarnationen, blandt mange ting, er Det nye Testaments blåstempling af den menneskelige fysik. Hvordan denne inkarnation fandt sted, kan man læse i Mattæus- og Lukasevangeliet. Paulus, der skrev nogle af sine vigtigste breve kun 25 år efter Kristi opstandelse, og dermed leverede biblens ældste skriftlige vidnesbyrd om Jesus, nævner ikke med et ord, at Jesus er født af en jomfru. Det gør Markus- og Johannesevangeliet heller ikke. Men det, der er vigtigt i beretningen om, hvordan en 12-13 år gammel pige i Nazareth blev overskygget af Helligånden og undfangede et barn, er ikke hendes seksuelle uberørthed. Fortællingen

er hverken en hyldest til et sexfrit liv eller et argument for, at førægteskabelig sex er i mod Guds vilje. Det er den sexforskrækkede udlægning af de bibelske skrifter, der helt umotiveret har fokuseret så voldsomt på Marias modom, at et laterankoncil i 649 endda fastslog læren om hendes evige jomfruelighed. Det vigtige i beretningen om Guds inkarnation i Jesus er for den troende, at Gud blander sig med os mennesker, at han giver os tegn på sine kræfter, at vores krop og dermed vor seksualitet er god nok, siden han vil bruge vort kød til at blive menneske, og at vi, ligesom Maria, skal lade os bruge af Vorherre.

Et andet eksempel på, at kroppen ikke er mindre værdig end sjælen, finder man i de nytestamentlige beretninger om Jesu opstandelse. Det er ikke en sjæl, der påskemorgen, løfter sig fri af et legeme. Det er en mand, der med hud og hår opstår fra de døde. Kødets opstandelse er så vigtig, at det kommer med i bl.a. den apostolske trosbekendelse, der ikke bare sammenfatter hele den kristne tro, men som også hører til folkekirkens bekendelsesskrifter.

Sex og synd er ikke identisk i kristendommen. Jesus er i dogmatikken syndfri. Det er dog ikke det samme som at han er sexfri. Den sexfjendtlige fortolkning af de bibelske skrifter har gjort Jesus til en seksuel asket uden at have belæg for det. Det nye Testamente er nemlig fuldstændig tavs om Jesu seksualitet. Det nævnes ikke, om han er gift eller ugift eller enkemand. På et kirkemøde i Chalkedon i 451 besluttede konciliet, at Kristus havde to naturer. Han var sand Gud og sandt menneske. Uadskilleligt forenet. Men uden at skellet mellem Gud og menneske blev ophævet. Grunden til, at man slog dette fast på kirkemødet i Chalkedon, var et kætteri ved navn doketismen. Adskillige kristne mente nemlig, at Jesus kun var sand Gud. I stedet for to naturer havde han én: den guddommelige. Hans menneskelighed var tilsyneladende. Deraf navnet doketisme, der på græsk betyder 'at synes?'. Men selv om det blev slået fast med et dogme, at Jesus var både sand Gud og sandt menneske, havde man besvær med at forestille sig ham med det, der bestemt også hører til det sandt menneskelige: den seksuelle drift.

Der har været et hav af argumenter for, at Jesus var single. Det er blevet hævdet at han var for fattig til at gifte sig. Andre har fremført, at Jesus og hans disciple ikke var inspireret af de gammeltestamentlige profeter, der giftede sig, men af de græske kynikere, der optrådte på samme tidspunkt i historien. De levede i stor fattigdom og giftede sig ikke. Andre igen har hævdet, at Jesu mission var så omfattende, at den fuldstændig

udelukkede både ægteskab og familie. Men det kan med lige så god ret hævdes, at Jesus var gift. Det har nok været en selvfølge, at en jødisk mand, og i særdeleshed en rabbi som Jesus, var gift. Ægteskab og forplantning var i den jødiske tradition ikke en mulighed. Det var en religiøs forpligtelse. Kvinderne er ofte navnløse i biblens patriarkalske samfund, og det er måske derfor, at Kristi eventuelle kone ikke bliver omtalt. Hvis Simon Peters svigermor ikke havde fået høj feber, som Jesus hjalp hende af med, ville ingen have vidst, at Jesu mest fremtrædende disciple havde en hustru.

Der er ingen tvivl om, at Kristi forhold til kvinder var atypisk for hans tid. I modsætning til andre mænd behandlede han dem med værdighed og respekt. Han forsøgte ligefrem at give kvinderne juridisk ligestilling, da han angreb den jødiske skilsmisselfov på grund af dens uretfærdighed. Gang på gang undrede hans disciple sig over, at han talte med en kvinde. Og hans fjender undrede sig over, at han lod kvinder røre ved sig. Da han engang sad og spiste hos en farisæer, kom der en luder ind i huset. Hun havde en krukke fuld af kostbar olie. Hun åbnede den og begyndte grædende at smøre hans krop med den fine olie. Hendes hår må have været langt, for den overskydende olie tørrede hun bort fra hans legeme med sin hårpragt. De forsamlede mænd blev dybt forargede over al den kropslighed, som de var vidne til. Men Jesus kunne den kunst, som også er vigtig i et erotisk forhold. Han var god til at tage imod. (Lukas 7.38-50).

Evangeliene fortæller også om de mange kvinder, der konstant fulgte ham. F.eks. Maria Magdalene, Maria, Jakobs og Josefs mor, Zebedæussønnernes mor, Salome, Johanna, Susanna og Tabitha. For slet ikke at tale om Martha og hendes søster Maria, om hvem det blev sagt, at Jesus elskede dem. Navnlig har interessen samlet sig om Jesu forhold til Maria Magdalene. Der findes intet belæg i Det nye Testamente for et ægteskabeligt forhold mellem dem. Alligevel kan det ikke udelukkes, at de har været erotisk tætte på hinanden. Det fremgår måske af en episode fra Johannesevangeliet 20.11-18. Jesus er opstået fra de døde og er i den have, som giver graven. Her møder han Maria Magdalene. Han nævner hendes navn, og i samme øjeblik, han gør det, rækker hun tilsyneladende ud efter ham. Måske vil hun omfavne eller kysse ham. I den nuværende bibeloversættelse siger Jesus til hende: "Hold mig ikke tilbage". Men i de gamle bibeloversættelser lyder ordene: "Rør mig ikke" (Joh 20.17). Det græske ord for at røre, *haptou*, er det ord, der bl.a. bruges for den seksuelle berøring.

Det er også blevet fremført, at Jesus var homoseksuel. Det nye Testaments tavshed om hans seksualitet har givet mulighed for et hav af fore-

stillinger. Men hvad end man har ment om Kristi sexliv gennem historien, står en ting fast: I inkarnationen blev Gud ikke en man, men en mand, der spiste og drak med de mennesker, han mødte i de israelitiske byer. Hans fætter Johannes Døberen fastede, og der var en begravelsesstemning over hans syn på livet, men over Jesu liv var der bryllupsstemning. Han deltog i bryllupper, og hans lignelser var fulde af billeder fra gode bryllupsfester. Det er bedøvende lige meget, om han var ugift eller gift eller enkemand eller homoseksuel eller biseksuel. Han må, som sand Gud og sandt menneske, have været et erotisk væsen. Sex og spiritualitet udelukker ikke hinanden. Sex bliver faktisk endnu smukkere, både fysisk og åndeligt, når man som kristen tør tænke den tanke, at Guds søn sikkert også havde det. Når han kan følge den troende ind i døden, kan han vel også følge den troende ind i den orgasme, som franskmændene kalder 'den lille død'.

Det handler om at være god i sengen

Det kan godt være, at sex ikke er omtalt meget i Det nye Testamente. Men den røde tråd i de nytestamentlige skrifers syns på seksualiteten må være, at man skal være god i sengen. De fleste tror, at det at være god i sengen udelukkende handler om at være teknisk god. Det er selvfølgelig en fordel. Men at være god i sengen handler først og fremmest om at respektere, at den, man har sex med, er ens medmenneske og skal behandles med respekt og værdighed. Det dobbelte kærlighedsbud om at elske Gud og sit medmenneske skal i den kristne tro ved en seksuel akt ikke tages af sammen med tøjet. Dertil kommer endnu en ting: Det handler også om at være god i sengen mod dem, der har en anderledes seksualitet end en selv, eller som måske, på en eller anden måde, er kommet til at skeje seksuelt ud. Et af de Ti Bud lyder: "Du må ikke bryde et ægteskab". (2 Mos 20,14) Det var det bud, der i de gamle bibeloversættelser blev kaldt: "Du må ikke bedrive hor." Jesus skærper buddet i Bjergprædiken. Han siger: "I har hørt, at der er sagt: 'Du må ikke bryde et ægteskab'. Men jeg siger jer: Enhver, som kaster et lystent blik på en andens hustru, har allerede begået ægteskabsbrud med hende i sit hjerte" (Matt 5.27-28). Man skulle tro, at Jesus med dette udsagn affærdigede sexlivet. Men han sætter mennesker fri til at leve mellem hinanden som erotiske væsner. Blot fordi en person aldrig har været sin hustru eller mand utro, kan vedkommende ikke tillade sig at pege fingre ad dem, der har været det. Alle har begået ægteskabsbrud ved blot at kaste lystne blikke på andre end deres kæreste eller ægtefælle.

Man kan heller ikke tillade sig at fordømme andres seksualitet, hvis deres seksualitet ikke forvolder nogen noget ondt. Blandt andet er den homoseksuelle kærlighed gennem århundreder blevet fordømt kategorisk af rigtig mange kristne. For den homoseksuelle handler det imidlertid om det samme som for den heteroseksuelle. Det drejer sig ikke kun om sex, men også om at skabe forbindelse til et andet menneske gennem ømhed, forståelse, fællesskab, kærlighed og varme. Det spirituelle og seksuelle er vævet ind i hinanden. En af de fortællinger, der har været mest anvendt til at fordømme homoseksualiteten, er fortællingen om Sodoma og Gomorra (1 Mos 19.1-18). Den handler, kort fortalt, om nogle mænd, der kommer til byen Sodoma. De inviteres ind i et hjem for at overnatte der. Men om aftenen kommer byens mænd og vil have sex med dem. De undslipper de lystne mænd, og næste dag ødelægger Gud byen. Fortællingen er blevet fortolket som Guds straf over homoseksualiteten. Men synden i Sodoma er, når man bl.a. læser Esajas og Ezekiel, ikke bøsse-sex, men byens ugæstfrihed og sociale uretfærdighed (Es. 3,9 og Ez 16,49). Tredje Mosebog 18.22 og 20.13 tager godt nok afstand fra homoseksualiteten: "Hvis en mand har samleje med en mand, som man har samleje med en kvinde, har de begge to begået en vederstyggelighed. De skal lide døden. De har selv skylden for deres død". Men spørgsmålet er, hvor alvorligt man som kristen skal tage dette skriftsted.

Det handler om at være god i sengen. Man skal ikke tage hvert eneste ord i biblen bogstaveligt. Skriftstedet bliver nødt til, som Martin Luther siger, i fortalen til sin tyske oversættelse af Det nye Testamente (1522) at "drive på Kristus". Dvs., at det bl.a. skal leve op til det dobbelte kærlighedsbud. Paulus siger godt nok, at "hverken utugtige eller afgudsdyrkere eller ægteskabsforbrydere eller mænd, der ligger i med mænd, eller tyve eller griske mennesker, ingen drukkenbolte, ingen spottere, ingen røvere skal arve Guds rige" (1 Kor 6.9-10). Men Paulus er generelt imod enhver form for seksuel aktivitet. Selv et ægteskab mellem to heteroseksuelle er i hans øjne et kompromis på grund af menneskets liderlighed. Det må som kristen være bedre at tage fejl over for Gud ved at acceptere den homoseksuelle kærlighed end at tage fejl ved ikke at acceptere den. Bl.a. ud fra den bibelske grundtanke, at mennesket i skabelsen blev ordineret til sex, og at erotikken i al dens mangfoldighed er en af Guds gaver til menneskeheden.

